

การท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19¹

Tourism in Phuket Town of Thai People during The Covid-19 Epidemic Situation.

ฉัฐวัสส์ รัตนา²

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์ การแพร่ระบาด COVID-19 ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวคนไทยที่เดินทางหรือเคยเดินทางมา ท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต ในช่วงที่มีการแพร่ระบาด COVID-19 จำนวน 400 คน มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์เชิงถดถอยใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression) จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตของคนไทย พบว่าปัจจัยทั้งหมดส่งผลกระทบต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตของคนไทยในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 เป็นอย่างมาก กล่าวคือ สื่อโซเชียลและคนใกล้ชิดมีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตมากที่สุด (Beta = 0.427) รองลงมา คือ ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 (Beta = 0.278) เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว (Beta = 0.127) และความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว (Beta = 0.108)

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต, เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว, ความสะดวกสบาย, ความปลอดภัยจาก เชื้อ COVID-19, ความต้องการท่องเที่ยว, สื่อโซเชียลมีเดียและคนใกล้ชิด

Abstract

This research study aims to study the need for tourism and affect tourism in Phuket town of Thai people, and study the factors affecting the Thai people's demand for tourism in Phuket town during the COVID-19 epidemic situation. The researcher selected a sample from Thai tourists who traveled or have traveled to Phuket. During a COVID-19 epidemic, 400 people. There was a research tool is questionnaires. The statistics used for

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าอิสระเรื่อง การท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19

² นักศึกษาปริญญาโท โครงการทวีปปริญญาโท หลักสูตรทวีปปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

data analysis were percentage, standard deviation and multiple regression analysis. According to the study, it was found that factors affecting the Thai tourism demand of Phuket Town found that all factors greatly influenced the Thai people's demand for tourism in Phuket during the COVID-19^๑ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 : 17 หมู่ 4 ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต โทร. 0805330204 E-mail: chattawat_hi@hotmail.com epidemic. That is, social media and close people have the greatest impact on tourism demand in Phuket (Beta = 0.427), safety from COVID-19 (Beta = 0.278). Uniqueness of the attraction (Beta = 0.127) and the comfort of tourism (Beta = 0.108)

Keyword: Tourism in Phuket town, safety from COVID-19, Uniqueness of the attraction, the comfort of tourism, social media and close people.

บทนำ

ไวรัสโคโรนา หรือ เรียกอีกอย่างว่า เชื้อโควิด-19 (COVID-19) ในนาที่นี้ คงไม่มีใครไม่รู้จักเชื้อไวรัสที่กำลัง แพร่ระบาดไปทั่วโลก หลังจากทางจีนยืนยันเมื่อ 31 ธ.ค. 2019 ว่าเกิดการระบาดของเชื้อไวรัสสายพันธุ์ใหม่ใน เมืองอู่ฮั่น จีนและองค์การอนามัยโลก ระบุว่า ไวรัสนี้คือ "เชื้อไวรัสโคโรนา" ผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา จะมีอาการ เริ่มแรกคือ มีไข้ ตามมาด้วยอาการไอแห้ง ๆ หลังจากนั้นราว 1 สัปดาห์จะมีปัญหาหายใจติดขัด ผู้ป่วยที่มีอาการหนักจะมีอาการปอดบวมอักเสบร่วมด้วย หากอาการรุนแรงมากอาจทำให้อวัยวะภายในล้มเหลว และอาจเสียชีวิต ได้ โดยองค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ประกาศให้การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่เป็น "การ ระบาดใหญ่" หรือ pandemic (บีบีซีนิวส์ไทย, 2563) เมื่อเกิดเหตุการณ์การแพร่ระบาดแบบรวดเร็วและไม่คาดคิด ขึ้น รัฐบาลแต่ละประเทศพยายามหามาตรการการป้องกันการแพร่ระบาด รวมทั้งในประเทศไทย ภาครัฐได้ ประกาศให้ประชาชนสวมใส่หน้ากากอนามัย ลดการสัมผัสกับบุคคล ล้างมือบ่อย ๆ พกเจลแอลกอฮอล์สำหรับฆ่า เชื้อ มีการปิดสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาด ปิดสนามบินเพื่อห้ามชาวต่างชาติที่อาจติดเชื้อเดินทางเข้า ประเทศ ในระยะแรก แต่จำนวนผู้ติดเชื้อยังไม่ลดลง จึงต้องมีมาตรการการ มีการล๊อคดาวน์เกิดขึ้นในระหว่าง จังหวัด และอำเภอ เพื่อลดการเดินทางไปมาหาสู่ซึ่งอาจนำเชื้อไปติดต่อกันได้ เกิดผลกระทบโดยตรงต่อภาคการ ท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ ในส่วนของจังหวัดภูเก็ตเองนั้นเป็นเป้าหมายการเดินทางมาท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวทั่วโลก ทันทีที่มีการระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในพื้นที่ ภาครัฐประกาศปิดประเทศ และเกาะภูเก็ต ห้ามคนต่างชาติเดินทางเข้าประเทศไทย ทำให้นักท่องเที่ยวหายไปทั้งหมด รายได้จากการท่องเที่ยวเป็นศูนย์ โรงแรม และกิจการที่เกี่ยวข้องต่อการท่องเที่ยวปิดให้บริการทั้งหมด

คนตกงานหลายหมื่นคน (ผู้จัดการออนไลน์, 2563) และในขณะนี้ ถึงแม้ว่าจะเปิดให้นักท่องเที่ยวชาวไทยสามารถเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตได้เป็นปกติ แล้ว แต่การระบาดยังมีเป็นระลอก ๆ ทำให้เศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต ยังไม่ฟื้นตัวนัก กล่าวโดยสรุปจากผลกระทบของการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 ยังคงเป็นปัญหาที่ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย และจังหวัดภูเก็ตเอง ยังคง ต้องเผชิญอยู่ โดยยังไม่รู้ว่าการระบาดจะจบไปเมื่อไหร่

ทำให้การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจยังคงเป็นไปได้อย่างเชื่องช้า ทางผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ ระบาด COVID-19” เพื่อศึกษาความต้องการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงนี้ใช้เป็นแนวทางและเป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ในการปรับตัว ปรับรูปแบบกิจการให้ สอดคล้องกับความต้องการ อันคาดหวังว่าจะช่วยกระตุ้นการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยได้อย่างดี

คำถาม ในการวิจัยครั้งนี้คือ ความต้องการท่องเที่ยวมีผลต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์ การแพร่ระบาด COVID-19 หรือไม่ และ ปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคน ไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 โดยวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือผู้วิจัยต้องการศึกษาความต้องการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 และศึกษาปัจจัยที่ ส่งผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 โดย กำหนดขอบเขตในการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ กลุ่มคนชาวไทย ที่เป็นนักท่องเที่ยว เดินทางมาท่องเที่ยว อายุ 15 ปีขึ้นไป

ใช้พื้นที่ในการเก็บข้อมูลโดยกำหนดเป็นจังหวัดที่ได้รับผลกระทบด้านการท่องเที่ยวจากการแพร่ระบาด COVID-19 คือ จังหวัดภูเก็ต โดยกำหนดพื้นที่ขอบเขตเฉพาะอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เท่านั้น และศึกษานักท่องเที่ยวชาวไทย ที่เดินทางมาท่องเที่ยวอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ระหว่างเดือน เมษายน ถึง พฤษภาคม พ.ศ. 2564 เท่านั้น นิยาม ศัพท์เฉพาะ ได้แก่ 1. การท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต หมายถึง การเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไปยังสถานที่ใน อำเภอเมืองภูเก็ต เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หาประสบการณ์ใหม่ๆ โดยเป็นการเดินทางในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่ได้ มุ่งถึงการพักอาศัยแบบถาวร 2. เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวใน อำเภอเมืองภูเก็ต แล้วสัมผัสรับรู้ ในความสวยงาม แตกต่างจากสถานที่ท่องเที่ยวจังหวัดอื่น ๆ 3. ความ สะดวกสบาย หมายถึง ความปลอดภัย ปลอดภัย ไม่มีอุปสรรค หรือความไม่สบายใจ ในระหว่างการท่องเที่ยวใน อำเภอเมืองภูเก็ต 4. ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 หมายถึง การเดินทางไปยังสถานที่ใด ๆ เพื่อการท่องเที่ยวในอำเภอเมืองภูเก็ต โดยมั่นใจได้ว่าจะไม่มีผู้ติดเชื้อ COVID-19 หรือ จะไม่มีการติดเชื้อของ COVID-19 5. ความ ต้องการท่องเที่ยว หมายถึง ความปรารถนาที่จะเดินทางออกจากถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นประจำ ไปยังสถานที่อื่น ๆ เป็น การชั่วคราว โดยวัตถุประสงค์หลัก คือ การพักผ่อนจากความเครียด ความเหนื่อยล้าในการทำงาน การเปิด ประสบการณ์ชีวิตใหม่ๆ หรือ วัตถุประสงค์อื่น ๆ

นอกเหนือจากนี้ที่ไม่ได้มุ่งหวังถึงรายได้เพื่อการดำรงชีพ 6. สื่อ โซเชียลมีเดียและคนใกล้ชิด หมายถึง สื่อตัวกลางที่สามารถนำข้อความ รูปภาพ หรือการนำเสนออื่น ๆ มาแสดงแก่ ผู้รับสื่อ ผ่านช่องทางออนไลน์ รวมไปถึงบุคคลรอบตัว ที่มีความใกล้ชิด สนับสนุน พบปะกันเป็นประจำ โดยการ ศึกษาวิจัยครั้งนี้ คาดหวังประโยชน์ของงานวิจัยว่า ผู้ประกอบการในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยผลการวิจัยจะช่วยในการปรับตัวของการประกอบกิจการให้ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยให้ได้มากที่สุด, ธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ ที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 เช่นเดียวกับ พื้นที่จังหวัดภูเก็ตสามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ธุรกิจตนเองได้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อภาครัฐ เพื่อนำไปเป็นแนวทางการจัดทำแผนนโยบายด้านการท่องเที่ยวจังหวัด ภูเก็ต

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ความหมาย แนวคิดและทฤษฎีด้านการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว

ในปี พ.ศ. 2506 (ค.ศ. 1963) องค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ระหว่างประเทศขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี และได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “การท่องเที่ยว” ไว้ว่า “การเดินทางเพื่อความบันเทิงรื่นเริงใจ เยี่ยมญาติ

หรือการไปร่วมประชุมแต่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพเป็นหลักฐาน หรือไม่พำนักอยู่เป็นการถาวร” ไพฑูรย์ พงคะบุตร และวิลาสวงค์ พงคะบุตร (2542, อ้างถึงใน เจษฎา ขวัญเมือง และคณะ, 2557)

ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทางไปเยือนสถานที่ต่างถิ่นซึ่ง

ไม่ใช่เป็นที่พำนักอาศัยประจำของบุคคลนั้น

และเป็นการไปเยือนชั่วคราวโดยมิใช่เพื่อเป็นการประกอบอาชีพหา รายได้ กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยว

หมายถึง การเคลื่อนย้าย การเดินทาง ของบุคคล จากที่หนึ่ง ไปยังอีกที่หนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

โดยไม่มีการบังคับ เป็นไปโดยความสมัครใจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้รับความผ่อนคลาย ความสุข

พบเจอประสบการณ์ใหม่ๆ และมีใช้การเดินทางไปเพื่อประกอบอาชีพ

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว กล่าวคือ การกระทำทุกอย่างของนักท่องเที่ยวไม่ว่าการกระทำนั้นนักท่องเที่ยวจะรู้ตัว

หรือไม่รู้ตัวก็ตาม และบุคคลอื่นจะสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตามก็เพื่อมุ่งตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งใน

สภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่ง โดยพฤติกรรมภายนอกของนักท่องเที่ยว (Tourist's Overt Behavior) เป็น

พฤติกรรมที่ผู้อื่นสังเกตได้โดยอาศัยประสาทสัมผัส ส่วนพฤติกรรมภายในของนักท่องเที่ยว (Tourist's Covert Behavior) เป็นการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ภายในร่างกายรวมทั้งความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ที่ถูกควบคุมอยู่

ภายในจะมีความสัมพันธ์กัน โดยพฤติกรรมภายในจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมภายนอกเป็นส่วนใหญ่

แนวคิดเกี่ยวกับด้านสถานที่ท่องเที่ยวและองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว ตติยาพร จารุมณีรัตน์ และ

ศิริชัย ศิลปะอาษา (2548 อ้างถึงใน คิวพร มีนาภา, 2561) กล่าวว่า

นักท่องเที่ยวอาจเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ใดนั้น

อาจเป็นผลสืบเนื่องจากสถานที่นั้นมีสิ่งดึงดูดใจเชิงธรรมชาติ (Natural attractions)

ที่สวยงามลักษณะภูมิประเทศ ชายหาด ทะเล อากาศ ลักษณะทางกายภาพของสถานที่

และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ หรือนักท่องเที่ยวอาจ สนใจในแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น (Built attractions) เช่น สิ่งก่อสร้าง สาธารณูปโภคการท่องเที่ยวต่าง ๆ อาทิ สถาปัตยกรรม สถานที่สำคัญ โบราณสถาน และแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อต้อนรับแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะ เช่น สวนสนุก สนามกอล์ฟ ห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ ในขณะที่นักท่องเที่ยวบางส่วนอาจให้ความสนใจใน สิ่งดึงดูดใจเชิง ศิลวัฒนธรรม (Cultural attractions) ซึ่งรวมถึง ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ศาสนาและ ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์การแสดงอื่น ๆ ซึ่งสามารถพัฒนาให้เป็นเทศกาล งานรื่นเริงเฉลิมฉลองต่าง ๆ

Collier & Haraway (1997 อ้างถึงใน คิวพร มีนาภา, 2561) กล่าวว่า

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 3 ประการหรือ 3 As ได้แก่ 1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ที่เกิดจากสถานที่ (Site) หรือ 'บ'

เหตุการณ์ (Event) โดย สถานที่อาจเกิดจากธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้น

แต่เหตุการณ์ที่ประทับใจเกิดจากมนุษย์ เป็นผู้สร้างขึ้น 2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) หมายถึง บริเวณพื้นที่และโครงสร้างสิ่งปลูก สร้างต่าง ๆ ที่

สร้างขึ้นรองรับกิจกรรมของผู้มาเยือนและกิจกรรมในการบริหารจัดการพื้นที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การก่อสร้างปัจจัยพื้นฐาน เช่น ระบบขนส่ง ระบบสื่อสาร ระบบสาธารณูปโภค

ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ นักท่องเที่ยว

เพราะจะช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายและเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของแหล่ง ท่องเที่ยวด้วย 3. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ซึ่งจะต้องมีระบบขนส่ง (Transportation) ประกอบด้วยเส้นทาง ยานพาหนะ และผู้ประกอบการขนส่งเพื่อลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทาง

แนวคิดและทฤษฎีด้านแรงจูงใจ (theories of motivation) สรุปได้ว่า

การจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูก

กระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจูงใจให้กระทำหรือดิ้นรนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากราก การจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เป็นการตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่าง

ลักษณะของการตอบสนองสิ่ง เร้าปกติ คือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองสิ่งเร้าจัดว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจ เช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

วิธีการวิจัย

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปี ได้นำทฤษฎีด้านการท่องเที่ยวและ นักท่องเที่ยว แนวคิดและทฤษฎีความต้องการท่องเที่ยว

มาปรับใช้ในการศึกษาความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต

โดยศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ตัวแปรต้น คือ

เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว ความปลอดภัยจาก เชื้อ COVID-19 สื่อ

โซเชียลและคนใกล้ชิด และตัวแปรตาม คือ ความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ บั

นักท่องเที่ยวกคนไทยที่เดินทางหรือเคยเดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต ในช่วงที่มีการแพร่ระบาด COVID-

19 จำนวน 259,437 คน (ที่มา : ข้อมูลนักท่องเที่ยวผู้เยี่ยมเยือนชาวไทย,

สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ราย จังหวัดปี 2564, กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากลุ่มจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต จำนวนตัวอย่างกำหนดด้วยวิธีของ Taro Yamane (1967) โดยกำหนด ระดับความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% เท่ากับ 400 ตัวอย่าง ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดสอบโดยนำแบบสอบถามไปถามกลุ่มตัวอย่าง 30 ชุด เพื่อพิจารณาว่าผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจในข้อคำถามเหมือนกันหรือไม่ คำถามชัดเจน เข้าใจง่าย และคำถามไม่ยาก เกินไปที่จะตอบหรือไม่ โดยวัดจาก ความเที่ยงตรง (Validity) เน้นการสร้างข้อคำถามจากแนวคิด ทฤษฎี และนำ แบบสอบถามที่สร้างขึ้น ปรีกษา ตรวจสอบ แกไข กับท่านอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ท่าน รศ.ดร.รัจจน เบญจศิริ และ ความเชื่อมั่น (Reliability) ของมาตรวัดการศึกษานี้ พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (a -coefficient) ของ Cronbach (Cronbach, 1984) จากแบบสอบถามที่ถูกสร้างขึ้นพบว่ามาตรวัดตัวแปรทุกตัวมีค่าสัมประสิทธิ์แอล ฟามากกว่า 0.7 แสดงว่า มาตรวัดมีความน่าเชื่อถือตรงตามที่ต้องการวัด ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กับ กลุ่มตัวอย่างทั้งแบบชุดแบบสอบถามและแบบสอบถาม online และเก็บข้อมูลมารวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ โดย มีการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบ ร้อยละ (Descriptive Statistics) ค่าเฉลี่ย (Average) และ วิเคราะห์ การทดสอบสมมติฐานของงานวิจัยเพื่อสรุปข้อมูลในลักษณะการวิเคราะห์เชิงปริมาณและการใช้ข้อมูลตัวอย่าง ลักษณะประชากร เพื่อสรุปหาความสัมพันธ์ ในการหาค่าความสัมพันธ์และการวิเคราะห์เชิงถดถอยระหว่างตัวแปร อิสระและตัวแปรตามใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression)

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างคนไทยที่มาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพหลัก รายได้รวมส่วนตัวต่อเดือน ค่าใช้จ่ายในการ ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแต่ละครั้ง จากกลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 60.0) อีกส่วนเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 40.0) มีสถานภาพโสด มากที่สุด (ร้อยละ 68.8) รองลงมาคือ สถานภาพสมรส (ร้อยละ 28.0) และสถานภาพหย่า/แยกกันอยู่ (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาตรี มากที่สุด (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 20.2) และ สูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 18.8) ตามลำดับ ประกอบอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้าง มากที่สุด (ร้อยละ 28.5) รองลงมา อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 25.5) นักเรียน/นักศึกษา/กำลังศึกษา (ร้อยละ 24.5) เจ้าของกิจการ/ธุรกิจ ส่วนตัว (ร้อยละ 16.5) วางงาน/เกษียณอายุ (ร้อยละ 4.5) และอาชีพอื่น ๆ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ โดยมีอายุอยู่ในช่วง 17 ถึง 69 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยอายุ 31 ปี มีรายได้รวมส่วนตัวต่อเดือนสูงสุด 2,500,000 บาท รายได้รวม ส่วนตัวต่อเดือนต่ำสุด 0 บาท (ไม่มีรายได้) โดยเฉลี่ยรายได้รวมส่วนตัวต่อเดือน 40,880 บาท และค่าใช้จ่ายในการ ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแต่ละครั้งสูงสุด 200,000 บาท

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแต่ละครั้งต่ำสุด 0 บาท (ไม่มีค่าใช้จ่าย)

โดยเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแต่ละครั้ง 11,879 บาท

ผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเดินทางมาเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 1 ครั้ง มากที่สุด รองลงมาคือ ไม่เคยเดินทางมา (ร้อยละ 35.8) เดินทางมา 2 ครั้ง (ร้อยละ 14.0) เดินทางมา 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.0) เดินทางมา 5 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) เดินทางมา 7 ครั้ง (ร้อยละ 0.5) และ เดินทางมา 10 ครั้ง (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างเดินทางมาเที่ยวภูเก็ตโดยใช้วิธีเดินทางโดยรถส่วนตัว มากที่สุด (ร้อยละ 52.3) รองลงมา คือโดยสารเครื่องบิน (ร้อยละ 34.0) ใช้บริการบริษัททัวร์/ บริษัทนำเที่ยว (ร้อยละ 7.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 6.2) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตกับครอบครัวมากที่สุด (ร้อยละ 40.5) รองลงมาคือ กลุ่ม เพื่อน (ร้อยละ 26.3) คนรัก (ร้อยละ 19.8) อื่น ๆ (ร้อยละ 5.2) หน่วยงาน/ที่ทำงาน (ร้อยละ 4.4) และมาคนเดียว (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ รูปแบบการท่องเที่ยวที่กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบมากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) คือ เที่ยว ชายหาด ทะเล เกาะต่าง ๆ (ร้อยละ 27.0) รองลงมาคือ รับประทานอาหารพื้นเมือง ร้านอาหารชื่อดัง รวมถึงขนม พื้นเมือง (ร้อยละ 16.0) พักผ่อนในโรงแรม ที่พัก หรือพูลวิลล่าที่มีความหรูหรา (ร้อยละ 13.3) เที่ยวชมคาเฟ่ ร้าน กาแฟ (ร้อยละ 13.2) ชุมชนพื้นเมือง ย่านเมืองเก่า (ร้อยละ 12.0) สถาบันเทียงยามคำคืน (ร้อยละ 8.0) วัด สถานที่ประวัติศาสตร์ (ร้อยละ 7.7) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ และสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตที่กลุ่ม ตัวอย่างชื่นชอบมากที่สุดคือ ชายทะเล, ทะเล, ชายหาด (ไม่ระบุชื่อสถานที่) (ร้อยละ 27.5) รองลงมาคือ แหลม พรหมเทพ (ร้อยละ 10) และ ย่านเมืองเก่า, ถนนกลาง (ร้อยละ 8.0) ตามลำดับ

ผลการศึกษาความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 พิจารณาจากความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 วัดจากความตั้งใจมาเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ความสามารถในการจ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ความคุ้มค่าของ เงินที่จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ความต้องการบอกต่อหรือแนะนำผู้อื่นให้มาท่องเที่ยว ความพึงพอใจกับความ

สนุกสนานและประสบการณ์ที่ได้รับจากการมาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตและความคิดว่าเมืองภูเก็ตเป็นสถานที่ที่คนไทย ควรได้มาท่องเที่ยว พบว่า คนไทยที่มาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 ตั้งใจไว้ ว่าถ้ามีโอกาสจะมาเที่ยวภูเก็ต มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดที่ 8.59 รองลงมาคือ

เห็นว่าเมืองภูเก็ตเป็นสถานที่ที่คนไทยควร ได้มาท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.43

จะแนะนำให้ผู้อื่นมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.32 พึงพอใจกับ

ความสนุกสนานและประสบการณ์ที่ได้รับจากการมาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.23

มีเงินเพียงพอสำหรับ ใช้ในการท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.04 การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตคุ้มค่ากับเงินที่จ่ายไป ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.92 คนไทย

ที่มาเที่ยวไม่มีความกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายที่ใช้เพื่อการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในแต่ละครั้ง ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.78

และเห็นว่าค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภูเก็ตในช่วงนี้มีมูลค่าต่ำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.56 ตามลำดับ

ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 จากกรอบแนวคิด ตัวแปรที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยว คือ เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 สื่อโซเชียลและคนใกล้ชิด พบว่า เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว (LOCATION) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 8.51 รองลงมาคือ ความต้องการท่องเที่ยวใน เมืองภูเก็ต มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.11 สื่อโซเชียลและคนใกล้ชิด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.08 ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.01 และความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.78 ในส่วนของความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีต่อตัวแปรที่ละคู่ พบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์กับกับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญ ตัวแปรตามความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับตัวแปรสื่อโซเชียลและคนใกล้ชิดมากที่สุด และตัวแปรทั้งหมดมีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมือง ภูเก็ตของคนไทยในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 ได้แก่ เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว (Identity of Location) ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว (Facility) ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 และสื่อโซเชียล และคนใกล้ชิด (Social media, Family and friends) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาเที่ยวเมืองภูเก็ต ช่วงเดือน เมษายน พ.ศ. 2564 สุ่มกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน คำนวณจากสูตรทางสถิติของ Taro Yamane (Taro Yamane, 1967) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ตรวจสอบตามมาตรฐานความเที่ยงตรงโดยรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและความเชื่อมั่น ตามวิธีของ Cronbach (Cronbach, 1984) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 19-25 เมษายน พ.ศ. 2564 และได้ทำการสร้างมาตรวัดของตัวแปร พร้อมทั้งใช้เทคนิคการวิเคราะห์ ถดถอยพหุ (Multiple Regression) ในการปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยอายุ 31 ปี ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี ประกอบอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างมากที่สุด โดยเฉลี่ยรายได้รวมส่วนตัวต่อเดือน 40,880 บาท และโดยเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการ ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแต่ละครั้งอยู่ที่ 11,879 บาท โดยส่วนใหญ่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์ การแพร่ระบาดของ COVID-19 1 ครั้ง โดยใช้วิธีเดินทางโดยรถส่วนตัว มักจะเดินทางมากับครอบครัว รูปแบบการ ท่องเที่ยวที่ชื่นชอบมากที่สุด คือ เที่ยวชายหาด ทะเล เกาะต่าง ๆ รองลงมาคือ รับประทานอาหารพื้นเมือง ร้านอาหารชื่อดัง รวมถึงขนมพื้นเมือง และพักผ่อนในโรงแรม ที่พัก หรือพูลวิลล่าที่มีความหรูหรา และสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตที่ชื่นชอบมากที่สุดคือ ชายทะเล, ทะเล, ชายหาด (โดยไม่ระบุชื่อสถานที่)

และปัจจัยที่มีผล ต่อความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตของคนไทย พบว่า ปัจจัยทั้งหมดส่งผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมือง ภูเก็ตของคนไทยในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 เป็นอย่างมาก กล่าวคือ สื่อโซเชียลและคนใกล้ชิด มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตมากที่สุด (Beta = 0.427) รองลงมา คือ ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 (Beta = 0.278) เอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว (Beta = 0.127) และความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว (Beta = 0.108)

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวในเขตเมืองภูเก็ตของคนไทย ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 โดยศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตของคนไทย ขออภิปรายดังนี้ ความต้องการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตของคนไทย พบว่า

ความต้องการท่องเที่ยวมีผลมาจากสื่อโซเชียลและคนใกล้ชิดมีผล

ต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ตมากที่สุด โดยได้รับคำบอกเล่าจากเพื่อนๆ

ถึงความสนุกสนานที่ได้มาเที่ยว เมืองภูเก็ต ครอบครัวชอบมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

รวมถึงข้อมูลจากสื่อโซเชียลมีเดีย บล็อกเกอร์ ยูทูบเบอร์ ทำ

ให้เกิดความประทับใจอยากมาสัมผัสบรรยากาศการท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตสักครั้งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ

วรรณวิจิตร แสงสว่าง (2563) กล่าวว่า โซเชียลมีเดียและคนใกล้ชิดเป็นอีกด้านที่มีความสำคัญมาก

เป็นทางเลือกในการใช้ จ่ายเพื่อไปเที่ยวต่างประเทศเพราะเป็นด้านที่ถูกกระตุ้นได้ง่ายที่สุด

จากการรับรู้และสื่อสารจากคนใกล้ชิดในโลก ออนไลน์ตลอดเวลา รับรู้ข่าวสารทางสื่อออนไลน์อย่างสม่ำเสมอ

รองลงมา คือ ความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19 มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต กล่าวคือ

ผู้มาท่องเที่ยวเห็นว่า ทางจังหวัดภูเก็ตมีการดำเนินการตาม มาตรการป้องกันการแพร่ระบาด COVID-19

อย่างเคร่งครัด ที่พัก โรงแรมมีมาตรการการตรวจคัดกรองผู้เข้าพัก

เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นให้ผู้มาท่องเที่ยวมีความมั่นใจว่า มาเที่ยวภูเก็ตจะปลอดภัย COVID-19 ซึ่งสอดคล้องกับ

สถานการณ์ในปัจจุบันที่สถานที่ท่องเที่ยวทุกที่ในเมืองภูเก็ต

พยายามที่จะป้องกันและรักษาความปลอดภัยจากเชื้อ COVID-19

โดยดำเนินการตามมาตรการของรัฐอย่างเคร่งครัด ด้านเอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว มีผลต่อความ

ต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต กล่าวคือ เมืองภูเก็ตมีสถานที่เที่ยวให้เลือกหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น ชายหาด

ร้านอาหาร ที่พัก ชุมชนท้องถิ่น รวมถึงผู้คนในท้องถิ่นอัธยาศัยดี เป็นมิตร ต้อนรับนักท่องเที่ยว

ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิด Medlik & Middleton (1973 อ้างถึงใน คิวพร มีนาภา, 2561) กล่าวว่า

นักท่องเที่ยวมักสร้างภาพลักษณ์ ของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับสถานที่ผู้คน

การคมนาคมขนส่ง การเดินทาง และความสวยงาม ของสถานที่น่าดึงดูดใจ หรือผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวต่าง ๆ

ของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ทางด้านของตติยาพร จารุ มณีรัตน์ และ คิริชัย ศิลปะอาษา (2548 อ้างถึงใน คิวพร

มีนาภา, 2561) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวอาจเดินทางไป ท่องเที่ยวในสถานที่ใดนั้น

อาจเป็นผลสืบเนื่องจากสถานที่นั้นมีสิ่งดึงดูดใจเชิงธรรมชาติ (Natural attractions) ที่

สวยงามลักษณะภูมิประเทศ ชายหาด ทะเล อากาศ ลักษณะทางกายภาพของสถานที่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ หรือนักท่องเที่ยวอาจสนใจในแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น (Built attractions) รวมถึง อีสระพงษ์ พลธานี และอุมาพร บุญเพชรแก้ว (2563) กล่าวไว้ว่า ภาพลักษณ์ที่ผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว คือ สิ่งดึงดูดใจตามธรรมชาติ โครงสร้างพื้นฐาน บรรยากาศ สภาพทางสังคม ความคุ้มค่าเงิน ภาพลักษณ์ที่ส่งผลต่ออารมณ์และ ความรู้สึก และความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว มีผลต่อความต้องการท่องเที่ยวในเมืองภูเก็ต โดยจะเห็นว่า การเดินทางท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตมีความสะดวกสบาย ทั้งในเรื่องของกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว การหาอาหารรับประทาน การหาที่พักตามความพึงพอใจด้านราคาและความชื่นชอบ สอดคล้องกับแนวคิดของ Collier & Harraway (1997 อ้างถึงใน คิวพร มีนาภา, 2561) กล่าวว่า

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพประกอบด้วยองค์ประกอบ หลัก 3 ประการ หรือ 3 As ได้แก่ 1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ที่เกิดจากสถานที่ (Site) หรือเหตุการณ์ (Event) 2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) หมายถึง บริเวณพื้นที่และโครงสร้างสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นรองรับ กิจกรรมของผู้มาเยือนและกิจกรรมในการบริหารจัดการพื้นที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และ 3. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ซึ่งจะต้องมีระบบขนส่ง (Transportation) ประกอบด้วยเส้นทาง ยานพาหนะ และผู้ประกอบการขนส่งเพื่อลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทาง และ นิमित ชันส์ (2561) กล่าวไว้ ว่า องค์ประกอบย่อยของแรงจูงใจถึง ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ ความเป็นท้องถิ่น และ สิ่งอำนวยความสะดวก นั่นเอง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

นักท่องเที่ยวคนไทย ยังคงเป็นส่วนสำคัญในการช่วยกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต จากการสำรวจ ในแต่ละครั้งคนไทยที่มาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต จะมีงบประมาณการใช้จ่ายต่อครั้งเฉลี่ย 11,879 บาทต่อคน โดยรูปแบบในการท่องเที่ยวนั้นก็ยังคงชื่นชอบการท่องเที่ยวตามธรรมชาติ ชายทะเล ชายหาด เที่ยวเกาะต่าง ๆ นับเป็นเป้าหมายหลักของการเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต รองลงมาคือการรับประทานอาหารพื้นเมือง และ การเข้าพักโรงแรม รีสอร์ทที่มีความหรูหรา หน่วยงานทั้งทางภาครัฐและภาคเอกชน ควรมีการร่วมมือกันวาง แผนการรองรับนักท่องเที่ยวชาวไทย นอกเหนือจากการออกมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยวที่ออกมาก่อนหน้านี้ เนื่องจากมาตรการที่ออกมาก่อนหน้านี้ เช่น โครงการเราเที่ยวด้วยกัน จะได้ประโยชน์ในส่วนของค่าที่พักเฉพาะ โรงแรม ที่พักที่ร่วมโครงการ และค่าอาหารบางส่วน ซึ่งไม่มีการสนับสนุนในเรื่องของแพ็คเกจการท่องเที่ยวกับ บริษัทเอกชน เช่น การเหมาเรือเที่ยวเกาะ แพคเกจ one daytrip สำหรับการเที่ยวเกาะต่าง ๆ โดยผู้วิจัยสังเกต พบว่า แพคเกจต่าง ๆ ของภาคเอกชนหลายแห่ง ยังมีราคาที่สูง หากมีมาตรการเพิ่มเติมสนับสนุน ค่าใช้จ่ายในส่วนนี้อาจจะช่วยกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวชาวไทยที่รายได้ไม่มากนัก หรือยังไม่เคยมาท่องเที่ยวทะเล ภูเก็ต สนใจและอยากมาเที่ยวเพิ่มขึ้นก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

การนำผลการศึกษาวิจัยมาใช้ประโยชน์ในระดับจังหวัดและภาคเอกชน ที่พบว่าสื่อโซเชียลมีเดียและคน ไกล่ชิดมีส่วนที่ทำให้เกิดความต้องการมาท่องเที่ยวเมืองภูเก็ตนั้น ส่วนงานที่เกี่ยวข้องควรมีการทำสื่อออนไลน์ทาง โซเชียลมีเดีย อาจจะสนับสนุนให้บล็อกเกอร์ ยูทูปเบอร์ มาถ่ายทำ รีวิวสถานที่ท่องเที่ยว ให้มีความน่าสนใจ ใช้ ภาพถ่ายที่สวยงาม ตื่นตาตื่นใจ สมจริง มาดึงดูดให้มีผู้ติดตามในช่องทางโซเชียลมีเดียของทั้งภาครัฐและเอกชน อาจจะช่วยกระตุ้นความต้องการมาท่องเที่ยวได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดตัวแปรที่ศึกษาเพียง 4 ตัวแปร ที่มีผลต่อความต้องการมาท่องเที่ยวเมือง ภูเก็ต อย่างไรก็ตามหากการศึกษารังต่อไป ยังคงต้องการให้หาแนวทางในการเพิ่มมูลค่าภาคการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตอยู่ จึงควรพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ เพิ่มเติม หรือ เพิ่มขอบเขตการศึกษาไปยังจังหวัดท่องเที่ยวใกล้เคียงที่สามารถไปท่องเที่ยวเมื่อมาจังหวัดภูเก็ตได้เช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงสาธารณสุข. (2563). *คู่มือการปฏิบัติตามมาตรการผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก

https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/file/guidelines/guideline_green_covid19.pdf

กรมควบคุมโรค. (2564). *มาตรการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคโควิด 19 สำหรับผู้ประกอบการ*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก

https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/file/int_operator/int_operator23_050164.pdf

กลุ่มงานสหภาพสมาชิกรัฐสภาเอเชียและแปซิฟิก, สำนักงานองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ, สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2563). *สรุปมาตรการและการดำเนินงานของไทยต่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก

[https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=](https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=692)

692

74

เจษฎา ขวัญเมืองและคณะ. (2554). *Tourism of wodd*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก

<https://tourismatbuu.wordpress.com/>

เจษฎา ขวัญเมืองและคณะ. (2554). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก

<https://tourismatbuu.wordpress.com/>

ชวัลนุช อุทยาน. (2552). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2564, จาก

<https://touristbehaviour.wordpress.com/>

นิमित ชันสั้น. (2562). *การวิเคราะห์แรงจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่เดินทางมาถนนวัฒนธรรม: กรณีศึกษา ถนนวัฒนธรรมหลาดใหญ่ จังหวัดภูเก็ต*. (วิทยานิพนธ์). สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.

บีบีซีนิวส์ไทย. (2564). *ไวรัสโคโรนา: ที่มา อาการ การรักษาและการป้องกันโรคโควิด-19*. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 19 เมษายน 2564, จาก <https://www.bbc.com/thai/features-51734255>

มนต์ธร ตั้งภานุกุล. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวพหุวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตกรุงเทพมหานคร กรณีศึกษา พหุวัฒนธรรมชาวนางอก*. (วิทยานิพนธ์). ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ราช ศิริวัฒน์. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อ*. สืบค้นเมื่อ 17 เมษายน 2564, จาก

<https://doctemple.wordpress.com>

Srisupan. (2555). *theories of motivation*, (online). สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2564, จาก

<http://motivation-srisupan.blogspot.com/2012/07/theories-of-motivation.html>